

DÖRT

ÖLÜ

KRALIÇE

ASTRID SCHOLTE

Çeviren
Melda Dinçel

QUAD

IRIS

ARCHIA KRALIÇESİ

ARCHIA

Toria Limanı

Mackie'Pin Mezat Evi

Jetée Bölgesi

MARGUERITE

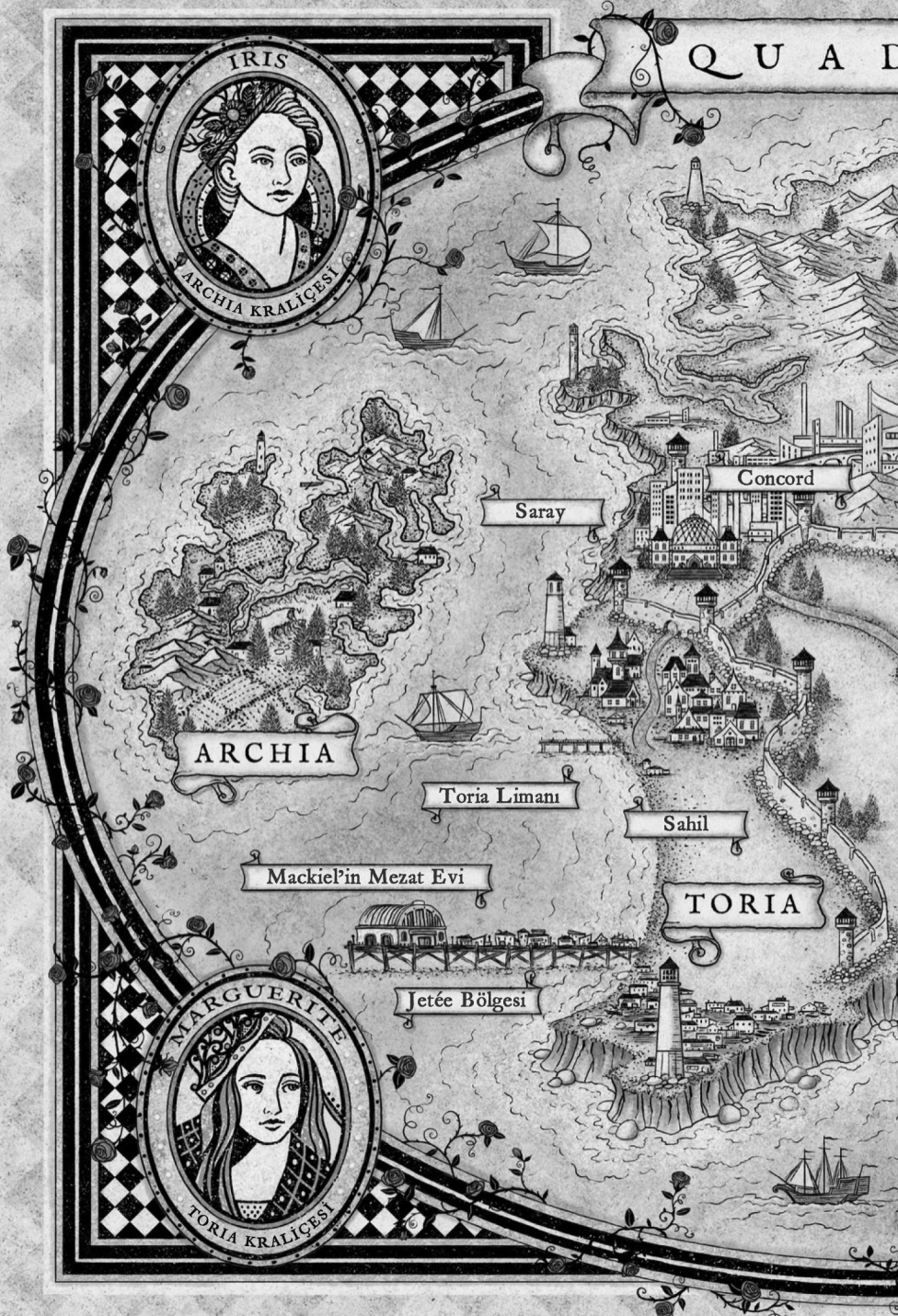
TORIA KRALIÇESİ

Saray

Concord

Sahil

TORIA

D A R A

EONIA

Banliyö

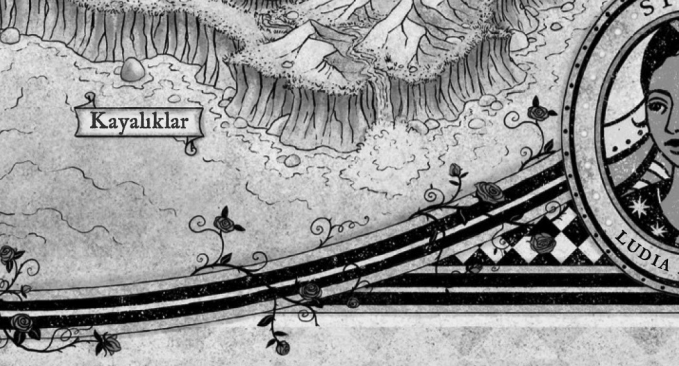
Ludia Kanalları

LUDIA

Kayalıklar

QUADARA ÇEMBERİ DÖRTLÜSÜ

Archia

Basitliğe, çalışkanlığa ve doğaya önem veren tarım adası.

Atasözü: Ele ve kalbe hitap eden şeylere güven.

Kraliçe: Iris

Eonia

Teknolojiye, gelişime ve uyumlu topluma önem veren donmuş bölüm.

Atasözü: Fırtınalı bir beyin ancak fırtına yaratır.

Sakin bir beyin huzuru müjdeler.

Kraliçe: Corra

Toria

Ticarete, meraka ve keşfe önem veren kıyı bölümü.

Atasözü: Her şeyi öğren, böylece her şeyi bilirsin.

Kraliçe: Marguerite

Ludia

Rahatlığa, müziğe, sanata ve eğlenceye önem veren keyif bölümü.

Atasözü: Hayat, gözü ve gönlü açık zevk düşkünleri içindir.

Kraliçe: Stessa

KRALİÇE YASASI

Birinci Kural: Kraliçe, Archia'nın verimli topraklarını korumak için, alçakgönüllü ve çalışkan toplumunu savunmalıdır.

İkinci Kural: Duygular ve ilişkiler yargıyı etkiler. Eomialılar sadece teknolojik gelişmeler, tıp ve toplumla ilgilenmelidir.

Üçüncü Kural: Sanat, edebiyat ve müzik kültürünü canlı tutmak için Ludia halkı günlük hayatın sıkıcı meseleleriyle boğulmamalıdır.

Dördüncü Kural: Her Torialının içinde merak ve keşif arzusu yatmaktadır. Toria'nın filizlenen toplumunun gelişimini sürdürmek için bu arzular desteklenmelidir.

Beşinci Kural: Kraliçe kendi insanlarını tanıması ve sarayın politikalarından etkilenmemesi için kendi toprağında yetişmelidir.

Altıncı Kural: Kraliçe saraya adım attıktan sonra kendi toprağına geri dönemez.

Yedinci Kural: Kraliçe kraliyet soyunun devamlılığını sağlamak için kırk beş yaşına gelene dek bir vâris doğurmalıdır.

Sekizinci Kural: Kraliçe zamanını duygusal ilişkiler ya da birlikteliklerle harcamamalıdır. Dikkatinin dağılmaması ve görevlerini gerektiği gibi yerine getirebilmesi için evlenmesi yasaktır.

Dokuzuncu Kural: Her kraliçeye kendi topraklarından bir danışman tahsis edilecektir. Ve göreve getirilen kişiden başka danışmanları olmayacaktır.

Onuncu Kural: Bölgelerin danışmanları kraliçenin tarafsızlığından emin olmak için tüm toplantılara katılacak, verilen tüm kararlara dahil olacaktır.

On Birinci Kural: Kraliçenin yetkileri yalnızca ölüm ya da tahttan feragat etme durumlarında kızına devredilebilir.

On İkinci Kural: Kraliçenin ölümünün hemen ardından kızı ya da en yakın kadın akrabası taç giyme töreni için saraya getirilecektir.

On Üçüncü Kural: Tahtta sadece kraliçe oturabilir. Tahta geçtiği anda, ölümüne dek topraklarını yönetme sorumluluğunu kabul etmiş sayılır.

On Dördüncü Kural: Bölgeler arası barışı sağlamak kraliçenin sorumluluğundadır.

On Beşinci Kural: Her yıl danışmanlarıyla birlikte yapacakları toplantıdan sonra bir doz BHYTE'yi alacak kişiyi kraliçe belirleyecektir.

**BİRİNCİ
KISIM**

BİRİNCİ BÖLÜM

Keralie

Sabah güneşi sarayın altın kubbesine vurarak Concord'u aydınlattı. Herkes elindeki işi bırakıp —bu dört kraliçeden gelen bir mesajmış gibi— yukarı bakarken biz de deniz akbabaları gibi birden üstlerine çullanıp onları parçalamak üzere tepeye dizildik.

Mackiel, “Bugün kimi seçelim?” diye sordu. Son Kraliçe Raporları'nın gösterildiği ve binanın üzerine yerleştirilmiş olan büyük ekrana yaslanmıştı. Yakışıklı yüz hatları ve iyi giyimiyle Toria'dan gelen birine benziyordu. En azından böyle olduğunu *umuyordu*.

Gülerek, “Seçimler, seçimler,” dedim.

Bana yaklaştı ve kolunu boynuma dolayarak tüm ağırlığını bana verdi. “Bugün kim olmak istiyorsun? Tatlı bir genç kız mı? Gergin bir genç kız mı? Kendini ağırdan satan bir yosma mı?” Dudaklarını bana yaklaştırdı.

Güldüm ve onu ittim. “Bize en çok para kazandıran kimse onu olurum.” Normalde hedefimi kendim seçerdim ama sabahtan beri Mackiel'in keyfi yerindeydi ve bunu bozmaya niyetim yoktu. Son günlerde kendini çok çabuk kaybeder olmuştu. Bense onu kendine getirecek hiçbir şey yapmıyordum.

Omuz silktim. “Sen seç.”

Kalabalığı incelemeye devam etmek için kaşını kaldırarak melon şapkasını eğdi. Göz kapaklarının etrafındaki sürme, mavi gözlemlerini ortaya çıkarıyordu. Dikkatli gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Dudaklarında tanıdık bir gülümseme belirdi.

Concord'un güzel havası, Toria'nın limanından yayılan yosun, balık ve çürümüş tahta karışımı ekşi kokulu havanın aksine tertemizdi. Burası Quadara'nın başkenti ve en pahalı şehriydi. Toria, Eonia ve Ludia ile komşuydu. Bir tek Archia anakaradan ayrıydı.

Giriş katındaki dükkânlarda Torialı tüccarların getirdiği Eonia'dan gelen ilaçlar, Ludia'dan gelen son moda kıyafetler ve oyuncaklar ile Archia'dan gelen taze etler gibi onaylı ürünler satılıyordu. Çocukların bağrıışmaları, işyerlerinin gürültüleri ve kraliçe dedikodularının fısıltıları camekânlara çarpıyordu.

Binaların arkasından sarayı kaplayan ve tüm gizli ilişkileri saklayan mat altın renkli bir kubbe yükseliyordu. Sarayın girişi, Concord Meclisi denilen eski taş bir binaydı.

Mackiel hedefini ararken ortaparmağını dudaklarına götürdü. Bu hareket altın kubbenin altında saklanan kraliçelere hakaret anlamını taşıyordu. Benimle göz göze geldiğinde dudaklarını büzüp sırttı.

"O," dedi. Gözlerini Concord Meclisi'nin merdivenlerinden meydanın kalabalığına doğru inen karanlık siluete dikti. "Bana onun mesaj kutusu getir."

Hedef kesinlikle Eonialıydı. Torialılar insanın etini ısırarak soğuga karşı kat kat giyinirken bu adamın üzerinde Eonia yapılı milyonlarca mikroorganizmadan oluşan ve vücut sıcaklığını olduğu gibi tutan, bedenine yapışmış siyah bir dermatulum vardı. Çirkindi ama kara kışta işe yarıyordu.

"Ulak mı?" Mackiel'e ters bir bakış attım. Ulak, Torialıların, Eonialıların, Archialıların ve Ludialıların işbirliklerini yürüttükleri Concord Meclisi'nden geldiğine göre önemli bir teslimat taşıyor olmalıydı.

Mackiel, gergin olduğunda yaptığı üzere yüzüklü parmaklarıyla ensesini kaşdı. "Çok mu zor geldi?"

Burnumdan hızla nefes verdim. “Tabii ki hayır.” Elindeki en başarılı yankesici bendim. Parmaklarımı kuş tüyü misali ceplere sokup çıkarabilirdim.

“Unutma...”

“Hızlı gir. Daha hızlı çık.”

Çatıdan kayarak inmeden önce kolumu tuttu. Yüzünde ciddi bir bakış vardı. Aylardır bana böyle bakmamıştı. Sanki beni önemsiyor gibiydi. Neredeyse gülecektim ama nefesim göğsümle boğazım arasında düğümlendi.

“Sakin yakalanma,” dedi.

Endişeli hâli karşısında gülümsedim. “Ne zaman yakalandım ki?” Çatıdan indim ve kalabalığa karıştım.

Pek ilerleyememiştim ki yaşlı bir adam birden karşımda duruverdi. Mackiel’in ortaparmaklı versiyonunun aksine kraliçeleri usulünce selamlamak için dört parmağını dudaklarına götürdü. Topuklarımı yere bastırdım. Nasırlı ayak tabanlarım yıpranmış taşlara sıkıca tutundu. Bir süre sonra durdum ve yanağım adamın sırtını sıyırdı.

Kahretsin! Bu ağızları açık bıraktıran aptallığa neden olacak neyi vardı bu sarayın? Zaten altın renkli camların arkasını görmek imkânsızdı. Görse bile ne olacaktı? Kraliçelerin umurunda değildik. Özellikle de benim gibiler.

Yaşlı adamın elindeki bastona vurdum. Adam sendeledi.

Bana döndü. Yüzü sinirden kızarmıştı.

“Özür dilerim!” dedim. Kocaman şapkamın altından kirpiklerimi kıpıştırdım. “Arkadan ittirdiler.”

Adam yumuşadı. “Önemli değil, tatlım.” Başını salladı. “İyi günler.”

Adama masum bir gülücük attım ve gümüş saatini eteğimdeki cebe soktum. Bu ona dersini verirdi.

Hedefimi bulmak için parmak ucuna kalktım. *İşte.* Benden büyük sayılmazdı. On sekiz yaşında olmalıydı. Kıyafeti ikinci deri gibi parmak uçlarından boynuna, karnını, bacaklarını ve hatta ayaklarını

nı bile saracak şekilde bedenine yapışmıştı. Ben her gün korselerle ve dar eteklerle uğraştığım için onun kıyafetinin de kolay giyilmediğini tahmin edebiliyordum.

Yine de kumaşını ve verdiği hareket özgürlüğünü kıskanmıştım. Onunkiler gibi benim kaslarım da sürekli koştuktan, atlamaktan ve tırmanmaktan gelişmişti. Torialılar için sıkı ve ince bir bedene sahip olmak normal sayılsa da benim kaslarım Archia'ya gidip gelmekle ya da limanda ağır yükleri indirmekle oluşmamıştı. Toria'nın karanlık tarafına karışmıştım ben. Mütevazı kıyafetlerim ve sıkı korselerimin altında sakladığım ahlaksızlığımı kimse bilmiyordu. Yani benim işimi.

Ulak, Concord Meclisi'nin merdivenlerinin sonuna geldiğinde durakladı. Çantasındaki bir şeyi düzeltti. Şimdi benim sıramdı. Yaşlı adam bana ilham vermişti.

Yüzümde hayranlık –ya da ağızları açık bırakan salaklık– dolu bir bakışla gözlerimi saraya dikerek dört parmağımı dudaklarıma götürüp cilalanmış tahta merdivenlere yöneldim. Ulağa yaklaşırken başparmağımı iki tahtanın arasındaki boşluğa sokup bez bebek gibi kendimi ileri bıraktım. Pek zarif değildi ama iş görürdü. Rol yaptığında bunun bir şekilde anlaşıldığını zor yoldan öğrenmişim. Hem kararlılık benim işimdi.

Çocuğa çarpar çarpmaz, "Ah!" diye bağırdım. Onun taşlara çarpışı içimdeki serseri tarafı mutlu etti. Ben de üzerine düştüm. Ellerimi çantasına doğru ilerlettim.

Ulak hızla kendine geldi, beni itip sağ eliyle çantayı sıkıca kavradı. Mackiel'in yankesicilerinden biriyle ilk karşılaşması değildi belli ki. Çatıdan heyecanla bizi izlediğini bildiğim Mackiel'e ters bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum.

Hep izlerdi.

Taktik değiştirip yuvarlandım ve bilerek dizimi taş zemine sürdüm. Rol gereği, Torialı masum bir genç kız gibi sızlandım. Onu etkilemek için başımı kaldırarak şapkamın altında kalan yüzümü gösterdim.

Eşit uzaklıktaki gözleri, dolgun dudakları, çıkık elmacıkkemikleri ve güçlü çenesiyle Eonialı olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Böyle görüncek şekilde tasarlanırdı onlar. Bukleli siyah saçları yanık tenini çerçevesliyordu. Derisi hassas ama güçlüydü. Kış rüzgârında kuruyup dökülen, yaz güneşinde kıpkırmızı olan solgun kremisi tenimden çok farklıydı. Gözlerini bana dikmişti. Gözleri güneş ışıklarına karşı duran Eonialı kahverengisinin aksine oldukça açıktı hatta neredeyse renksizdi. Bu hâli karanlıkta görmesine yardımcı oluyor muydu?

“İyi misin?” diye sordu. İfadesi renk vermiyordu. Eonialıların genellikle donuk ifadeleri olurdu. Tıpkı topraklarının çoğunluğu gibi.

Başımı sallayarak iyi olduğumu belirttim. “Çok, çok, çok özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi. Ancak eli hâlâ çantasındaydı. Oyunum henüz sona ermemişti.

Önce başparmağımın taşlara takıldığı yerde sürtünme izi oluşan siyah botlarıma sonra ellerimle sardığım dizime baktı. Şaşkınlıkla, “Yaralanmışsın,” dedi. Gerçekten de eşyalarını almak için dümen çevirdiğimi düşünüyordu.

Beyaz eteğime baktım. Kırmızı bir leke içliğimden geçmiş, dizimin etrafında toplanmıştı.

“Aman!” Kendimden geçer gibi yaptım. Gözlerim yaşarana kadar güneşe baktım ve sonra ona döndüm.

“Al.” Çantasından çıkardığı mendili bana uzattı.

Sırıtmamak için dudağımı ısırardım. “Önüme bakmıyordum. Saray dikkatimi dağıttı.”

Ulağın tuhaf, renksiz gözleri arkamızdaki altın kubbeye döndü. Yüzünde herhangi bir ifade oluşmadı. “Çok güzel,” dedi. “Güneş kubbeyi öyle aydınlatıyor ki canlı olduğunu düşündürüyor.”

Kaşlarımı çattım. Eonialılar güzellikten anlamıyordu. Ona pek önem verdikleri söylenemezdi. Hepsinin genetik olarak çekici bedenlere sahip olmaları da bu durumla bir hayli ters düşüyordu.

Elimle eteğim ucunu düzelttim ve dizlerimden yukarı çektim.
“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kahkahamı bastırdım. “Ne durumda olduğuna bakıyorum.”
Tam o anda nereli olduğuna hatırlamış gibi yaptım. “Ah!” Eteğimle bacaklarımı kapattım. “Ne kabayım.” Samimiyet Eonialılar için duygular kadar yabancı bir durumdu.

“Önemli değil.” Yine de başını çevirdi.

“Kalkmama yardım eder misin?” diye sordum. “Sanırım bileğimi burktum.”

Açık olmayan dirseklerimden tutmanın daha güvenli olacağına karar vermeden önce ellerini tuhafça uzattı. Elimi çantasına soktuğumda ağırlık konusunda bir farklılık hissetmemesi için tüm gücümle ona yükledim. Parmaklarım avuç içi büyüklüğünde, soğuk ve pürüzsüz bir şeye değdi. Mesaj kutusu. Onu çantadan çıkarıp eteğimdeki gizli bölme koydum. Ayağa kalktığımdan emin olur olmaz, bir aylık balığa dokunmuş gibi geri çekildi.

“Yürüyebilecek misin?”

Başımınla onayladım ama sağa sola sallandım. Acemi yankesiciler, ödülleri alır almaz rol yapmayı bıraktığı için kendilerini ele verirlermiş. Dizim gerçekten de acıyordu.

“Sanmıyorum.” Kısık sesle ama soluk soluğa konuşmuştum.

“Seni nereye götüreyim?”

“Şuraya.” Kafenin önündeki boş masa ve sandalyeyi işaret ettim.

Dirseğimden tutup bana destek olurken geniş omuzlarıyla kalabalığı yardı. Kendimi sandalyeye bıraktım ve mendili dirseğime bastırdım. “Teşekkür ederim.” Gideceğini umarak başımı önüme eğdim.

“İyi misin?” diye sordu. “Yalnız değilsin herhalde?”

Mackiel’in yakınlardan bizi izlediğini biliyordum.

“Hayır, değilim.” Gücenmiş bir ses tonu takındım. “Babamlayım. Şu tarafta işlerini hallediyor.” Elimle belirsizce çevredeki dükânları işaret ettim.

Ulak şapkamın altından bakmak için eğildi. İrkildim. Yakından

bakınca gözlerinde rahatsız edici bir şey vardı. Ayna gibiydiler. Yine de bakışlarıyla kendimi olmaya çalıştığım kız gibi hissettim. Gününü ailesiyle birlikte Concord'da, diğer bölgelerin nimetlerinin keyfini sürerek geçiren, ailesi tam olan, mutluluğu paramparça olmamış biri gibi.

O ân geride kaldı.

İfadesizliğinin ardında bir dalgalanma oldu. "Emin misin?" diye sordu. Endişesi gerçek miydi?

Madeni kutunun soğukluğu bacağıma işledi. Mackiel'in delici bakışları sırtıma değdi.

Hızlı gir. Daha hızlı çık.

Bağlantıyı kesmem gerekiyordu. "Biraz dinlenirsem geçer. Daha iyi olurum."

Eli çantasında Concord Meclisi'ne bakarak, "Peki o hâlde," dedi. Ulak olduğundan geç kalmasına müsamaha gösterilemezdi. "Eğer iyi olacaksan..." Aksini söylememi bekledi. Gereğinden fazla kırılğan davranmış olabilirdim.

"Evet. İyi olacağım. Söz veriyorum."

Eonialı baş hareketini yaparak, "Kraliçeler sonsuza kadar günümüzü aydınlatsınlar. Birlikte ama ayrı." Sembolik bölge dileği. Gitmek için arkasını döndü.

"Birlikte ama ayrı," diye tekrarladım. O daha bir adım bile atmamışken sandalyeden kalkıp kalabalığın arasında karıştım.

Koşarken mesaj kutusunu sımsıkı tutuyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Iris *Archia Kraliçesi*

Birinci Kural: Kraliçe, Archia'nın verimli topraklarını korumak için, alçakgönüllü ve çalışkan toplumunu savunmalıdır.

Iris tahtında huzursuzca kıpırdandı ve kazık gibi duran eteğini düzeltti. Öğlen güneşi kubbe çatıdan içeri giriyor, altındaki soylu altın güneş saatine vuruyordu. Üzerinde Quadara ülkesinin, bölünmüş toprakları belirten kalın çizgilerle kazınmış bir haritası vardı. Güneş saatinin ortasında duran kehribar küre güneş ışığını bölüyor ve taht odasının mermer duvarlarına işlenmiş el yazısı kelimeleri aydınlatıyordu. Kelimeler, her bir kraliçeye ve sarayı ziyaret edenlere bölgeler arasındaki onaylanmış tutanakları ve kraliçelerin uyması gereken katı kuralları aktarıyordu. Kraliçe Yasası'nı.

Dört taht ve onların saygıdeğer kraliçeleri güneş saatinin etrafında halka oluşturmuştu. Bölgeler ayrı olsa da kraliçeler topraklarını aynı saraydan yönetiyorlardı.

Birlikte ama ayrı.

Her biri odada kendilerine ayrılan bölgeye, topraklarını belirlemek için boyanmış tepelere bakıyordu.

Iris'in sıradaki randevusu, kraliçelerle ziyaretçileri ayıran bölgeden ayrıldı. Iris hemen yanında oturan kardeşine, diğer kraliçe Marguerite'e baktı. Adam selam vermek için reverans yaptığında burnu neredeyse ayaklarının dibindeki parlak mermere değecek

gibi oldu ve Marguerite keyifle tek kaşını kaldırdı. Adam Archia tepesinde durdu: dalların, yaprakların ve çiçeklerin sardığı, dağın tepesinde erkek geyik olan ve kalın altın renkli girdaplarla belirtilmiş kırsal bir ada.

Otuz yaşına gelen Iris, evini yani Archia'yı on iki senedir görmemişti. Ancak yaşadığı sürece soğuk havasını, yemyeşil ormanlarını ve kıvrımlı tepelerini unutamayacaktı.

Adam doğruduktan sonra da kraliçenin gözlerine bakmadı. Ne yazık... Iris'in muhteşem gözleri vardı.

"Kraliçem," dedi titreyen sesiyle.

Güzel. Iris korku salmıştı. Zaman alan ama verilen emeğe değer bir şeydi.

Archia'nın bölgeler arasındaki en kolay bölge olarak görüldüğünü biliyordu. Archialılar çoğunlukla kendi kendilerine yetiyorlar, makinelere pek güvenmedikleri için kanalı aşır anakaraya pek gelmiyorlardı. Alçakgönüllü hayatları boyunca tüm dikkatlerini fiziksel görevlere ve iyi yaşamaya ayırıyorlardı.

"Konuş." Iris adama doğru elini salladı. "Tüm gün seni bekleyemem."

Adamın kaşından akan tek damla ter burnuna ulaştı. Iris empati kurarak burnunu sildi. Adamın görüp görebileceği tek empati buydu.

"Sizden güç istemeye geldim," dedi adam. Iris kaşlarını çatınca adam hızla durumu açıkladı, "*Elektrik...* Elektriğe ihtiyacımız var."

Iris, gözünde hiçbir değeri olmasa da adamın Archia valisi olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Gerçek güç kraliçelerdedi. Başka kimsede değil.

Güç bir oyundu ve yıllar içinde Iris bu işte mükemmele ulaşmıştı.

"Elektriğe mi ihtiyacımız var?" Öne eğildi. "Olamaz."

Diğer bölgelerde elektrik kullanılırken Archia, atasözünün de vurguladığı gibi, sadece *ele ve kalbe hitap eden* şeyi kullanmaya devam ediyordu.

Nihayet vali titrek eliyle kaşını sildi.

“Elektrikle makine kullanılacak,” diye devam etti. “İşçiler, Toria tarafından yapılan yıllık teslimat planına uymakta zorlanıyorlar. Lütfen bunu düşünün, kraliçem.”

Iris geriye yaslandı ve kahkaha attı. “Benden böyle bir şey isteyemeyeceğini biliyor olmalısın.” Quadara’nın nüfusunun arttığı ve tüm çabalara rağmen Archia dışındaki bölgelerin topraklarının verimsiz olduğu gerçeği yadsınamazdı.

Quadara’nın bölünmüş devleti bir ekosistemdi, her bölge kendi payına düşeni yapıyordu. Archia ekin ve doğal kaynak sağlıyordu; Eonia tıp ve teknoloji konusunda geliştirmeleri gerçekleştiriyordu; Ludia sanat, moda ve eğlenceden sorumluydu; Toria bölgeler arasındaki ithalat ve ihracat işlemlerini yürütüyordu. Kraliçe Yasası sistemi ayakta tutuyordu.

Archia ülkenin tek ümidiydi. Bu yüzden de Iris’in, topraklarını her ne pahasına olursa olsun koruması gerekiyordu. Makine kullanılarak topraklarında fazla hasat yapılmasını göze alamazdı. Archia yok olursa Quadara kıtlık çekerti.

Bazıları Archia’nın hâlâ ilkel olduğunu düşünse de zayıf değildi. En azından Iris hükümdarlığında.

Vali alt dudağını büktü. “Diğer bölgelerden teknoloji almamız gerektiğini biliyorum ama...”

“O hâlde beni bu konuşmayla sıkmanın sebebi...”

“Belki de izin vermelisin,” dedi Marguerite. Kırk yaşında, en yaşlı ve en uzun süredir hüküm süren kraliçe olarak çoğunlukla mantığın sesiydi. Son görüşmesi iptal olmasına rağmen toplantıyı ilgiyle takip ediyordu. Tüm Torialılar gibi diğer kültürlerle olan merakı bitmek bilmiyordu.

Marguerite için zaman kaybı, diye düşündü Iris. Kardeş kraliçesine baktı. “Bu seni ilgilendirmez, Marguerite.” Ancak hoşgörülü bir ses tonuyla konuşmuştu. Başkasının işine karışmak Toria kraliçesinin doğasında vardı.

Marguerite kırışmaya başlamış koyu kestane buklesini kulağı-

nın arkasında itti. “Corra’ya doktorlarından veba için aşı geliştirmesini istemesini söylemişim hatırlarsan. Bazen kuralı kırmadan esnetmek gerekir.”

Iris başını eğerek Corra’nın her zamanki Eonialı tarzında topladığı siyah örgülü saçlarına, koyu teniyle parlayan altın tacına baktı. Ancak yirmi beş yaşındaki Eonia kraliçesi bilim insanlarından bahsedildiğinde onlara bakmadı. Öte yandan Ludia kraliçesi Stessa, Iris onu sinirlendiriyormuş gibi onlara bakıp sırtıttı. Büyük ihtimalle de gerçekten sinirlenmişti çünkü Iris’in yaptığı ya da söylediği her şey on altı yaşındaki kraliçenin sinirini bozuyordu.

Iris, Stessa’nın bakışlarına aldırmadan, “Tamamen farklı bir durum bu,” dedi Marguerite’e. “Salgın tüm halkını yok edecek boyuttaydı. Aşı özel bir müdahaleydi. Diğer bölgeleri etkilemedi. Makine kullanımına kısa süreliğine izin versem bile eski günlere nasıl döneceğiz? Bu riske giremem.”

Marguerite, Iris’in dik kafalılığından inatçılık yaptığını düşündüğünü gösteren anlayışlı ama keyifli bir gülümsemeyle baktı.

Iris, Archialı valiye dönerek, “Hayır,” dedi. “Elektrik bizim bölgemizde değil, bu yüzden de hiçbir zaman olmayacak. Makinelerin ve onların otomatik cazibesini kullanmayacağız.”

Iris, teknolojinin Eonia’ya ne yaptığını görmüştü ve aynı şeyin kendi bölgesine olmasını istemiyordu. Ülkenin en kuzeyinde kalan, çoğunluğu donmuş ve misafirperverlikten uzak Eonia’nın hayatta kalmak için teknolojik gelişmelere ve genetik ilerlemeye odaklanmaktan başka şansı kalmamıştı. Karşılığında da insanlıklarını kaybetmişlerdi. Ya da Iris öyle düşünüyordu. Bir kez daha Corra’ya bakmadan edemedi.

Iris valinin taht odasının ortasında birleşen dört sıra elektrikli avizeye bakışını yakaladı. Dışarıdan bakınca dört bölgenin de dünyevi zevklerinin tadını çıkarıyor gibi görüldüğünü biliyordu ama kitabını hâlâ mum ışığında okuyor, sarayın sıcak su sistemi yerine özel bahçesinden çıkan kaynak suyunu kullanıyordu. Temizlik alışkanlıklarını valiyle tartışacak değildi.

Adam karşılık vermeyince Iris bir kaşını kaldırarak, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Vali başını iki yana salladı.

“Güzel,” dedi Iris. “Eğer bu fikrime karşı çıkacak biri olursa beni nerede bulacağını bilir. Saray, halkıma her zaman açık.”

Sözünü bitirir bitirmez ayağa kalktı, kürsüden indi ve toplantıyı kraliçe kardeşlerine bıraktı.

IRIS GÜNÜN DEVAMINI saraydaki ekili bahçesinde geçirmeye karar verdi. Çocukluğunda, evinin etrafını saran kusursuz topraklarda saatlerce kalmayı çok severdi. Tahta çıkacağı ve tüm bölgesini yöneteceği günleri orada hayal ederdi. Iris çocukluğunu yalnız geçirmişti ve kendini kraliçe olmaya hazırladığını düşünse de kimsenin saltanatını etkileyebileceğini tahmin edemezdi.

Ya da kalbini.

Bahçe, tıpkı ülke gibi dörde ayrılmış olan sarayın Archia kısmında yer alıyordu. Altın kubbenin hemen dışında, Archia adasına komşu olan kanalı yukarıdan gören tepenin üstündeydi. Uzun zaman önce atalarından biri doğaya, hayata karışmayı istemişti. Kraliçe Yasası kraliçelerin güvenliklerini sağlamak ve dış etmenlerden etkilenmediklerinden emin olmak için saraydan katıyetle ayırlamayacaklarını buyuruyordu.

Iris bir daha kendi bölgesine adım atamamış, Archia'nın güzelliğiyle sarhoş olamamış, geyiklerin dağlarda koşturmasını izleyememişti.

Ahşap şezlonga oturdu. Oturduğunda siyah eteği ahşap çerçeveyi yutarken şezlong çimenlere gömüldü. Ağır tacını çıkardı ve yanındaki masaya koydu. Başını geriye atıp soluk tenine değen güneşin keyfini çıkardı. Ilık kaynak suyu yakında fokurduyor, ona çocukluğunu geçirdiği evin yakınındaki sakin dereyi hatırlatıyordu.

Böyle güzeldi.

Başka bir Kraliçe Yasası'na göre Iris, bir gün başına geçeceği

bölgede yaşayan üvey ailesi tarafından saraydan uzak büyütülmüştü. Alçakgönüllü bir taş evde büyütülmesine rağmen hiçbir arzusu olmamıştı. Görmediği, deneyimlemediği şeyleri *nasıl* isteyeceğini de bilemiyordu. Elinden geldiğince topraklarını, hayvanları ve insanlarını öğrenmişti. Ve Quadara'nın karanlık geçmişini.

Archia, yüzyıllarca ülkenin sorunlarından uzakta el değmemiş bir mülteci adası olarak kalmıştı. Toria'nın tekneler inşa edip batıya doğru yola koyulmasından sonra verimli ada da keşfedilmişti. Ülkenin geri kalanı, kaynakları neredeyse tükenmiş hâlde, umutsuzluk içindeyken Archia dalından koparılmaya hazır bir meyve gibiydi.

Diğer bölgeler kendilerine has özellikler ve kaynaklar geliştirmişlerdi ancak zayıf noktaları ortaktı. Kıskançlık.

Bölgeler Savaşı da bu yüzden çıktı. Neredeyse on yıl süren savaşta binlerce kişi hayatını kaybetti. Diğer bölgeler Archia'yı fethetmeye çalıştılar. Ancak planlarını akılcıca yapmamışlardı. Hayvan yetiştiriciliği Eonialılara yabancı bir kavramdı, Torialılar sabırsızca başka topraklar keşfetmek istiyorlardı ve Ludialılar kıyafetlerini tarlalarda kirletmekten kaçınıyorlardı.

Ardından Quadara'nın kurucu kraliçeleri bölgeleri ayıracak duvarlar inşa ettiler ve savaşı sonlandırdılar. Duvarlar nefes alacak alanlar açıp herkesin bağımsızca ve ahenk içinde kendi gelişimine devam etmesine izin verdi.

Archia eskisi gibi güvenliydi.

Iris ilk kez topraklarından ayrıldığında on sekiz yaşındaydı ve annesinin öldüğünü o gün öğrenmişti. Toria'ya ait bir gemiyle saraya doğru yelken açtı. Gözünü kırpmadan bu yeni dünyayı ve tacı üstlendi. Annesinin toprağa verilmesinden birkaç dakika sonra kurula katılmak için ısrar etti. O gece sabahın erken saatlerine kadar oturup Archia tarihi ve siyaseti hakkında kitaplar okudu. Hiçbir şey Iris'i sarsamazdı. Annesinin ölümü bile.

Iris yeşil gözlerini açıp masmavi gökyüzüne baktı. Ebedi altın sarayından kaçtığı ânın keyfini çıkardı. Altın kubbenin altında ka-

lan saray, içindeki her odası ve her detayıyla altın rengine boyanmış gibiydi. Gece vaktinde bile koridor koyu kehribar görünüyordu. Sanki karanlık, koyu parmaklarıyla kraliçeleri okşamaya cesaret edemiyordu.

Iris gökyüzündeki bulutlara bakarken babasını düşündü. Damarlarında kanını taşıdığı, annesinin hiçbir koşulda kimliğini paylaşmadığı adamı değil, Archia'da onu büyüten adamı. Çocukken ona göklerdeki kraliçeleri, sınırlar çekilmeden önce Quadara'da yaşayan ve geride bıraktıkları akrabalarını izleyen kraliçeleri anlatırdı. Iris de yalnız kaldığında bulutlara bakarak en derin korkularını, en heyecan verici hayallerini onlarla paylaşır, sırlarının güvende olacağını düşünürdü. En sadık sırdaşları onlardı.

Ardından saraya geldi ve kraliçelerle tanıştı. Akşamlarını birlikte geçirip ara sıra "uygun" uyku saatini geçirerek çocukluklarını, ailelerini ve bölgelerini konuştular. Iris artık yalnız değildi.

Yine de bazen gökyüzüne bakmaya devam etti. Şimdi ise uzun zaman önce vefat eden babasıyla konuşuyordu.

"Baba, tereddüt etmiyorum," dedi. "Kraliçe Yasası her zaman temel nokta oldu ve hep de öyle olacak. Ancak bazı kurallar, kraliçelerle, benimle alakalı olsa da yıllar içinde benim gözümdeki değerini yitiriyor." Bu kelimeleri söylemek bile ona yanlış geliyordu. Başını salladı. Daha güçlü olmalı, daha sağlam durmalıydı. "Biz kraliçeleriz. Topraklarımızı etkilememek ve barışı sürdürebilmek adına kuralları değiştirebilmeliyiz. Hayatlarımızı az da olsa kontrol edebilmeliyiz." Başını salladı. "Archia için savaşmaya, elimizdekileri korumaya devam edeceğim ama daha fazlasını istiyorum." Valinin istediğini hatırlayınca bir kez daha başını salladı. "Archia için değil, kendim için." Sözlerinin zavıflığından utandı.

"Bir planım var." Derin bir nefes verdi. "Senelerce sessiz kaldım. Artık kalmayacağım. Yarın bir şeyler değişecek. Kraliçe Yasası artık değişecek. Yarın ben..."

Bir arı boğazını soktu. Şiddetli hamleden sonra kesik bir acı hissetti.

Arıların ve diğer böcek türlerinin bir sprey ile bahçeden uzaklaştırılması gerekiyordu. *Eonialuların muhteşem icatlarından biri daha*, diye düşündü Iris küçümseyerek. Bahçesini orada olması *gerken* diğer canlılarla paylaşmaktan gocunmuyordu. Ancak danışmanlar Iris'in güvenliği için en doğrusunun bu olduğu konusunda ısrarcıydı.

Iris'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Doğa nihayet teknolojiyi alt etmiş, spreyi yenmişti. Akşam yemeğinde Corra'ya bu buluşu hakkında hava atmak için sabırsızlanıyordu.

Arının soktuğu yer iyice acımaya başladı. Iris yutkunamıyordu. Boğazında tükürük birikti. Alerjisi mi vardı?

Elini ısırgan olduğu yere götürdü ve derisinin kalktığını fark etti. Elini geri çektiğinde kana bulanmış olduğunu gördü. Dudaklarından bir çığlık yükseldi.

Yanında bir figür belirdi. Yüzünde tehditkâr ve mutlu bir ifade vardı. Kana bulanmış ince bir bıçak gün ışığıyla parladı.

Sıcak kanı boğazından akarken içini öfke kapladı. Ellerini geriye savurunca tacı yere düştü.

Hakaret! Ben Archia kraliçesiyim!

Boğazımı kesmeye nasıl cüret ede—